

uforsvarligt Forhold“, som rammes af § 7. Der gøres her en Adskillelse mellem almindelig Skødesløshed og grov Skødesløshed, en Adskillelse, som er vel kendt blandt Jurister. Hvad det har været Meningen at ramme ved Loven af 5te April 1888, er kun uforsvarlig Skødesløshed, og jeg har ikke i Højesterets Udtalelse kunnet finde berettiget Grund til at antage, at Højesteret vilde finde, at den Skødesløshed, som har været udvist, har været af uforsvarlig Karakter. Deri kan jeg tage fejl, men naar jeg har den Tro, at et eventuelt Regressøgmaal kun vilde føre til Prifindelse, maa jeg, som enhver anden Paatalemyndighed, sige, at saa anlægger jeg ikke Sag; det modsatte vilde stride mod den pligt-mæssige Bedømmelse, en Justitsminister ligesom enhver anden Paatalemyndighed har ved Afgørelsen af, om Sag skal anlægges eller ikke. Saa vil jeg endelig med Hensyn til den Sammenligning, som har været dragen mellem retskyndige Dommere og Nævninger — et Spørgsmaal, som vi naturligvis nærmere ville komme til, naar vi komme til at forhandle om den meget omtalte Retsreform — udtale, at det, som retskyndige Dommere ere og maa være varsommere med end Nævninger, er at dømme efter Indicier. Derfor er det i det nugældende System og i dettes Udførelse et Princip, at det fremfor alt og i første Række bygges paa Tilstaaelser, der vil altid hos retskyndige Dommere være megen Varsomhed og megen Forsigtighed over for det at dømme paa Indicier, et Forhold, som ogsaa har vist sig i umindelige Tider hos os, særlig efter at Indiciebeviset blev hjemlet ved Forordningen af 1841. Saaledes kan Forholdet ikke være hos Lægdommere, som skulle medvirke; de ere henviste til i de allerfleste Tilfælde at dømme paa Bevis af Indicier, og det har ogsaa vist sig — det er atter en Erfaringssætning — at de i denne Retning ikke udvise den Varsomhed og den Forsigtighed, som de retskyndige Dommere. Derfor ligger i det ny Retssystem — i alt Fald i de Forslag, som ere komne til at foreligge fra dansk Side — Vægten paa, at Lægdommerne ere medvirkende; deri ser jeg den store Garanti, at ingen kan domfældes, uden at baade Nævningerne og de retskyndige Dommere ere enige. Hvad saa endelig Sammenligningen med Udlandet angaar, da vil jeg gentage, hvad jeg sagde i Gaar, at faktisk hverken Frankrig eller Tyskland, som bygge paa Jury-systemet, frembyder færre Domfældelser af uskyldige eller viser en kortere Brug

af Varetægtsfængsel, end Tilfældet er hos os under den nuværende Retsforfatning. Dette kan statistisk og erfaringsmæssigt belyses, saaledes at det ikke er i den Retning, man skal drage en Sammenligning mellem det nuværende System og det nye, og jeg tror derfor heller ikke, at det er i den Retning, at Forventningerne skulle gaa, hvor meget man i øvrigt kan være berettiget til at nære Forventning om, at det i det hele bliver en heldigere Ordning, naar vi gennemføre det ny System, end den, vi nu have.

Der næst skal jeg endelig sige, at den ærede Forespørgger har misforstaaet eller i hvert Fald ikke ret opfattet, hvad jeg sagde med Hensyn til partielle Reforme. Jeg indrømmer det ærede Medlem, at selv om de ny Forslag komme for i næste Samling paa et tidligt Tidspunkt, og selv om Forhandlingerne fremmes, saa er det dog rimeligt, ogsaa naar vi se hen til Fortiden, at der kan gaa Tid og det mere end en Samling, inden vi naa til Ende. Og det er derfor ikke min Mening, for saa vidt Sagen kommer til at hvile paa mig, at man skal se hort fra enhver partiel Reform. Jeg henviste i Gaar blandt andet til de Krav, der ere fremsatte, om en Forøgelse af Kriminal- og Politirettens Personale, idet jeg bemærkede, at det var en af Grundene til de Ulemper, som kunne have fundet Sted, at Rettens Assessorer utvivlsomt maa udføre for meget Arbejde, og jeg kan ogsaa tænke mig forskellige andre Punkter, hvor der kan være Tale om Rettelser inden for det nuværende Systems Principper, men Rettelserne kunne ikke komme til at berøre Punkter, som høre fuldstændig ind under Rettens indre Ordning; hverken Tønen i Forhørerne eller Formen for Aflæsningsdomme osv., er jo noget, hvori Lovgivningen kan gribe ind paa anden Maade end ved at udtale visse almindelige Sætninger. Og, hvad jeg udtalte i Gaar, Rettelserne kunne ikke bestaa i at overføre visse Dele af de ny Retsprincipper paa den nuværende Ordning, hvad der kun vilde være en ny Lap paa den gamle Klædning, som ikke vilde harmonere, og hvorved man vilde gaa tabt af Fordelene baade ved det ene og det andet System, uden at vinde noget kende- ligt. Men det er jo ikke udelukket, at der kan være forskellige andre Ting, som kunne rettes, og derpaa er min Opmærksomhed stadig henledet. For saa vidt det ærede Medlem særlig har talt om Retsvidnerne, maa jeg dog, da jeg ikke kom til at besvare det i Gaar, gøre opmærksom paa